

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **K. S.**
zastoupený advokátkou Mgr. Anetou Tomovou
sídlem Družstevní 196, Chotěboř

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2023, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 14. 6. 2023, č. j. X, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení k rukám jeho právní zástupkyně Mgr. Anety Tomové, advokátky, ve výši 16 657 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím žalovaného uvedeným ve výroku tohoto rozsudku bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hlinsko, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 10. 1. 2023, č. j. X, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání dvou přestupků, a to přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 a podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“).
2. Uvedených přestupků se žalobce podle správních orgánů dopustil tím, že dne 2. 2. 2021 v 7:00 hodin na křižovatce silnic I. třídy č. 34 a III. třídy č. 3545, Krouna – Pustá Kamenice – Borová – Rychnov, jako řidič motorového vozidla tov. zn. Škoda Felicia, reg. značky X, jedoucí po vedlejší pozemní komunikaci ve směru od obce Rychnov směrem na obec Pustá Kamenice, v rozporu s ust. § 22 odst. 1 zákona o silničním provozu nedal přednost v jízdě vozidlu tov. zn. VW Passat, reg. značky Y jedoucímu po hlavní pozemní komunikaci ve směru od obce Hlinsko na obec Borová, a v rozporu s § 6 odst. 1 písm. a) nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem. Za spáchané přestupky byla žalobci v souladu s ust. § 35 až 40 a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a podle § 125f odst. 4 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a dále mu byla podle § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, uložena povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 6 000 Kč.
3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasně podanou žalobou podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Podle žalobce nebyl skutkový stav prokázán *nade vší pochybnost*, jak je v případě správního trestání nutné. Správní orgány vycházely pouze z *jisté míry pravděpodobnosti*, avšak tento postup je zcela nepřijatelný a v rozporu s judikaturou, zejména s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55 (rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz).
4. Žalobce nesouhlasí s tím, že správní orgány rozhodly pouze na základě závěrů znaleckého posudku, přestože v průběhu řízení opakovaně upozorňoval na jeho nedostatky. Zároveň namítá, že znalec nebyl v řízení vyslechnut a žalobce tak v rozporu s ust. § 82 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky neměl možnost klást znalci otázky.
5. V souvislosti s tvrzenými nedostatky znaleckého posudku žalobce upozornil na to, že podkladem pro jeho vypracování byly provedené důkazy, které jsou však rozporné (jedná se zejména o rozpory ve výpovědích svědků L. Š. a M. Z.). Žalobce nesouhlasí s vyobrazením místa střetu vozidel, trajektorie vozidla pana Z. zobrazená ve znaleckém posudku neodpovídá umístění stop označených na místě nehody Policií ČR. Má přitom za to, že ke střetu vozidel došlo na vedlejší komunikaci. Zpochybňuje také, že jeho zranění odpovídalo pouze zhmožděninám a oděrkám.
6. Žalobce trvá na tom, že byl v době střetu připoután bezpečnostním pásem. K uvolnění pásu podle něho zřejmě došlo po nárazu vozidla. Pokud by připoután nebyl, neměl by ty

pohmožděniny, které jsou patrné ze snímku na listu č. 7 protokolu o ústním jednání před MÚ Hlinsko ze dne 7. 7. 2021.

7. Žalobce vzhledem k popsáním nedostatkům znaleckého posudku, stejně jako v průběhu správního řízení, navrhl provedení důkazu revizním znaleckým posudkem, který tyto nedostatky odstraní a zjistí úplný a bezpochybný průběh nehodového děje.
8. Žalobce vyjádřil své přesvědčení, že pan Z. překročil povolenou rychlost, a proto měl správní orgán zahájit řízení o přestupku z moci úřední. Správní orgán však tak neučinil a porušil tím svou povinnost podle § 78 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.
9. V neposlední řadě žalobce namítal nedostatky v postupu vyšetřování ze strany Policie ČR, konkrétně neúplný úřední záznam, absenci poučení podle ust. § 13 zákona č. 273/2008 Sb., o Polici ČR, nedostatečné zajištění stop na místě nehody, nepoužití označníků č. 1, 4, 6 a 7, nedostatečné ohledání vozidel a pořízení nekvalitního fotosnímku.
10. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech obsažených v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky jsou shodné s námitkami uvedenými v odvolání, s nimiž se již vypořádal. Navrhl proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
12. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že na základě oznámení Policie ČR správní orgán I. stupně dne 21. 6. 2021 zahájil řízení o výše uvedených přestupcích. Součástí spisu je dále protokol o nehodě v silničním provozu, fotodokumentace k dopravní nehodě, plánek místa dopravní nehody, úřední záznamy o podání vysvětlení a lékařské zprávy týkající se zdravotního stavu žalobce po dopravní nehodě. Dne 7. 7. 2021 se ve věci konalo ústní jednání, v rámci něhož byl vyslechnut žalobce, pan M. Z. (řidič vozidla VW Passat jedoucího po hlavní pozemní komunikaci, dále též „poškozený“), pan L. Š. (řidič jedoucí za vozidlem poškozeného po hlavní silnici), paní H. K. (svědkyně, která poskytla účastníkům nehody první pomoc) a zasahující policisté prap. Bc. K.M. a nrap. Bc. J. P..
14. Do řízení byl následně přibrán znalec Bc. D. P. z oboru ekonomika, strojírenství, ceny a odhady motorových vozidel, strojů a zařízení, posuzování příčin dopravních nehod. Znalci byly položeny otázky ohledně průběhu nehodového děje, technické příčiny dopravní nehody, možnosti odvrátit ji a též otázka, zda byl žalobce připoután bezpečnostním pásem. Podle znaleckého posudku ze dne 20. 1. 2022 č. 2447/63/2021: „[K] dopravní nehodě došlo v prostoru shora popsané křižovatky, z technického hlediska je příčinou dopravní nehody způsob jízdy žalobce, který i přes místní znalost křížení komunikací řádně neodhadl podélnou vzdálenost od vozidla poškozeného jedoucího po hlavní pozemní komunikaci a zahájil přejezd komunikace z vedlejší silnice. Střet mohl odvrátit, pokud by lépe odhadl vzdálenost vozidla na hlavní silnici a nerozjel se. Poškozený neměl možnost střetu

zabránit, pouze mohl snížit následky střetu.“ Znalec vysvětlil fungování mechanismu bezpečnostního pásu a zhodnotil, že žalobce „nebyl řádně připoután.“

15. Dne 5. 1. 2023 se věci konalo druhé ústní jednání, při kterém bylo provedeno dokazování výše uvedeným znaleckým posudkem. Na základě provedeného dokazování vydal správní orgán I. stupně dne 10. 1. 2023 rozhodnutí č. j. X, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona o silničním provozu (nedání přednosti v jízdě) a přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (nepřipoutání se bezpečnostním pásem), a uložil žalobci pokutu a povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení.
16. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém uplatnil téměř totožné námitky jako v žalobě. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
17. Předně krajský soud považuje za vhodné připomenout, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že je krajský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13).
18. Rovněž je třeba uvést, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se soud může v případě shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. odůvodnění rozsudku NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 85/2005-130 publikovaný pod číslem 10350/2007 Sb. NSS, či rozsudky rozšířeného senátu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86 a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47). Ostatně v této souvislosti konstatoval i Ústavní soud v nálezu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20, že *„[Ú]kolem obecného soudu, který vypořádává jednotlivé stížnostní námitky, není na každou z nich reagovat tím způsobem, že zopakuje argumentaci učiněnou jinými orgány veřejné moci v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, případně ji převypráví „vlastními slovy“. Pokud uplatněné stížnostní námitky nepřesahují rozsah námitek, které tyto orgány ve svých rozhodnutích dostatečně přesvědčivě a logicky vyřešili již dříve a soud vykonávající přezkum se s jejich hodnocením plně ztotožňuje, nedává rozumný smysl, aby již učiněné závěry znovu opakoval“* (rozhodnutí ÚS jsou dostupná na www.nalus.usoud.cz).
19. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona o silničním provozu platí, že *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla nedá přednost v jízdě v případech, ve kterých je povinna dát přednost v jízdě.*
20. Podle ust. § 22 odst. 1 zákona o silničním provozu platí, že *řidič přijíždějící na křižovatku po vedlejší pozemní komunikaci označené dopravní značkou "Dej přednost v jízdě!" nebo "Stůj,*

dej přednost v jízdě!" musí dát přednost v jízdě vozidlům nebo jezdcům na zvířatech přijíždějícím po hlavní pozemní komunikaci nebo organizované skupině chodců nebo průvodcům hnaných zvířat se zvířaty přicházejícím po hlavní pozemní komunikaci.

21. Podle ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu platí, že řidič motorového vozidla je kromě povinností uvedených v § 4 a 5 dále povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu.
22. Rozsah požadavků na zjištění skutkového stavu vyplývá nejenom z právní úpravy, ale i z ustálené judikatury správních soudů. Ustanovení § 3 správního řádu stanovuje povinnost správního orgánu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou *důvodné pochybnosti*. Podle ustálené judikatury správních soudů, a to včetně žalobcem odkazovaného rozsudku, pak konkrétně pro oblast správního trestání platí, že: „*[E]xistuje-li rozumná pochybnost, tj. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se dopustil někdo jiný než obviněný z přestupku, nelze jej za přestupek postihnout.*“ (srov. odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55 nebo dále např. ze dne 14. 12. 2016, č. j. 1 As 223/2016–50).
23. Požadavek žalobce o prokázání skutkového stavu *nade vší pochybnost* však nelze vykládat tak, že: „*[S]právní orgán je povinen zjišťovat celou skutkovou verzi reality, ač je pro posouzení skutku nevýznamná. Stejně tak není povinen odstranit každý v posuzované věci se objevivší skutkový rozpor, nýbrž výlučně takový rozpor, který je rozhodný pro posouzení otázky, zda kupř. byla naplněna skutková podstata určitého přestupku, či nikoliv. Opačný názor by vedl k absurdním závěrům a k porušení zásady rychlosti a hospodárnosti řízení zakotvené § 6.*“ (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 3. 2011, č. j. 17 A 77/2010-30).
24. Na základě shora uvedeného je proto rozhodující, zda správní orgány opatřily takovou sadu důkazů, která s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že se obviněný příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015-47). Krajský soud přitom konstatuje, že v případě spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona o silničním provozu (tj. nedání přednosti v jízdě) byl skutkový stav zjištěn v takovém rozsahu, který plně odpovídá požadavku objasnění skutkového stavu mimo rozumnou pochybnost v žalobcem odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 – 55.
25. Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že příčinou dopravní nehody byl způsob jízdy žalobce, který i přes místní znalost komunikace neodhadl vzdálenost od vozidla poškozeného jedoucího po hlavní pozemní komunikaci a zahájil přejezd této komunikace z vedlejší komunikace. Není přitom pravdou, že správní orgány rozhodly *pouze* na základě závěrů znaleckého posudku. Správní orgány vycházely též z protokolu o nehodě, fotodokumentace, plánu místa a z několika svědeckých výpovědí, přičemž závěry těchto důkazních prostředků spolu korespondují a vzájemně se doplňují. Krajský soud svědecké výpovědi hodnotí jako věrohodné, v řízení nebylo zjištěno, že by uvedení svědci měli k

žalobci nebo k věci samotné žádný zvláštní vztah. Současně uvedený znalecký posudek v části týkající se posouzení prvního z uvedených přestupků, tj. podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona o silničním provozu, krajský soud považuje za srozumitelný, přesvědčivý a úplný, vypracoval ho znalec v souladu se svou specializací a v souladu se zadaným znaleckým úkolem.

26. Žalobce zpochybňuje závěry znaleckého posudku mimo jiné tím, že v něm znalec vychází z výpovědí svědků, které jsou podle žalobce rozporné. Podle svědka Š. se jeho vozidlo i vozidlo poškozeného pohybovalo rychlostí 70 km/hod. Z toho, že pan Š. při této rychlosti dokázal na rozdíl od poškozeného včas zastavit, žalobce dovozuje, že poškozený musel buď jet vyšší rychlostí, nebo před střetem nebrzdil a neprojevil tak snahu se střetu vyhnout.
27. Ze znaleckého zkoumání bylo zjištěno, že původní rychlost (tj. před bržděním) vozidla poškozeného přijíždějícího po hlavní silnici se pohybovala mezi 59 km/h – 76,8 km/h, přičemž podle znalce se na počátku reakce poškozeného rychlost pohybovala spíše v druhé polovině uvedeného rozmezí. To odpovídá tvrzení pana Z., že ačkoli v úseku byla rychlost snížena na 80 km/h, jel kvůli námraze pomaleji. Svědek Š. doplnil, že on i vozidlo před ním, tj. vozidlo pana Z., se pohybovalo rychlostí zhruba 70 km/h, neboť mu toto vozidlo neujíždělo.
28. Jde-li o snahu poškozeného se střetu vyhnout, podle svědka Š. se poškozený snažil střetu zabránit a strhnul řízení doprava. Poškozený pak uvedl, že jakmile viděl, že do křižovatky vjíždí nějaké vozidlo, začal prudce brzdit a strhnul řízení doprava, aby se střetu s vozidlem vyhnul. Znalec uvedl, že poškozený snížením rychlosti a zejména vyhýbáním vpravo zabránil fatálnějšímu následku dopravní nehody.
29. Na základě provedeného dokazování tak byly výše uvedené domněnky žalobce vyvráceny. Naopak z něj plyne jednoznačný závěr o tom, že pan Z. nemohl střetu nijak zabránit, pouze mohl snížit následky střetu, což také učinil. Skutečnost, že svědek Š. dokázal vozidlo včas zastavit, nečiní závěry znaleckého posudku rozpornými, ale vypovídá o tom, že svědek Š. dodržoval dostatečnou bezpečnou vzdálenost mezi vozidly.
30. Žalobce se dále vymezil proti tvrzení pana Š., který tvrdil, že žalobce nezastavil na hraně křižovatky. Toto tvrzení však znalec vyloučil, když posuzoval technickou přijatelnost jednotlivých výpovědí. To svědčí o tom, že svědecké výpovědi nebyly hodnoceny jednostranně v neprospěch žalobce, naopak byly kriticky zkoumány a byla řádně posouzena jejich věrohodnost.
31. Krajský soud souhlasí také s tím, že místo střetu znalec určil přesně, a to v souladu s výpověďmi svědků a ostatními důkazními prostředky. Žalobce namítal, že trajektorie vozidla pana Z. zobrazená ve znaleckém posudku neodpovídá umístění stop označených na místě nehody. Nelze však přehlédnout, že právě umístění stop žalobce v průběhu správního řízení zpochybňoval (viz svědecké výpovědi policistky prap. Bc. K. M. a policisty nrap. Bc. J. P.). Žalobce tedy v žalobě upozorňuje na místo střetu, které sám zpochybnil, zároveň ale nesouhlasí ani se závěry znalce. Tato žalobní námitka se proto soudu jeví jednak jako účelová, ale především jako nedůvodná, vzhledem k tomu, že žalobce relevantně nezpochybnil východiska místa střetu, z nichž znalec při zpracování

posudku vycházel, a jeho výhrady nejsou opřeny o žádné objektivní důvody. Krajský soud přitom neshledal důvod pochybovat o správnosti určení místa střetu ve znaleckém posudku.

32. Současně je třeba poukázat na zásadu tzv. *omezené důvěry*. Podle této zásady nelze po účastníkovi silničního provozu spravedlivě požadovat, aby bez dalšího předpokládal možné porušení pravidel tohoto provozu jinými účastníky a aby tomu přizpůsobil své počínání. K aplikaci této zásady v případě dopravní nehody v podobě srážky vozidla jedoucího po hlavní silnici s vozidlem vjíždějícím na tuto silnici z vedlejší silnice, se vyjádřil Nejvyšší správní soud [srov. rozsudek ze dne 20. 12. 2012, č. j. 7 As 91/2012 – 62 v souvislosti s judikaturou Nejvyššího soudu (např. usnesením ze dne 4. 2. 2009, sp. zn. 7 Tdo 38/2009)] a dovodil, že: „*[J]ednání řidiče vozidla, který jede po hlavní silnici a má přednost před vozidlem vjíždějícím na ni z vedlejší silnice, zásadně nemůže být příčinou takové dopravní nehody*“. Odpovědnost řidiče vozidla jedoucího po hlavní silnici mohla výjimečně v úvahu přicházet tehdy, pokud by v extrémní míře porušil stanovený rychlostní limit (přičemž toto porušení by bylo zaviněné) a pokud by zároveň rychlost jeho jízdy fakticky znemožnila řidiči vozidla přijíždějícího po vedlejší silnici splnění povinnosti dát přednost. To však v daném případě bylo jednoznačně vyloučeno (viz zejména body 27-29 odůvodnění tohoto rozsudku). V této souvislosti je třeba připomenout, že pravidlo „*dej přednost v jízdě*“ znamená povinnost řidiče nezahájit jízdu nebo jízdní úkon nebo v nich nepokračovat, jestliže by řidič, který má přednost v jízdě, musel náhle změnit směr nebo rychlost jízdy. Žalobce, jako řidič přijíždějící z vedlejší komunikace, si tedy měl počínat tak, aby neohrozil řidiče majícího přednost v jízdě. To, že měl žalobce za to, že stihne danou křižovatku přejet, protože je vozidlo na hlavní silnici v dostatečné vzdálenosti, je v daném případě bez významu. Byl to žalobce, kdo nezachoval náležitou opatrnost a nedostatečně zhodnotil možné následky svého jednání. Lze jen doplnit, že se jednalo o přestupek spáchaný z nedbalosti. Žalobce o tom, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, minimálně, vzhledem k výše uvedeným okolnostem a svým osobním poměrům, vědět měl a mohl (srov. ust. § 15 zákona o odpovědnosti za přestupky).
33. Jde-li však o část znaleckého posudku věnované otázce připoutání žalobce bezpečnostním pásem, musí krajský soud konstatovat, že znalecký posudek neobsahuje dostatečně určitý a jednoznačný závěr. Znalec vysvětlil fungování mechanismu bezpečnostního pásu a doplnil, že i při poruše samotného mechanismu či únavě pružinového materiálu západka zámku neumožňuje uvolnění přezky, přičemž z fotodokumentace žádné poškození západky zámku na bezpečnostním páse nevyplývá. Uvedl, že poloha žalobcova těla po střetu vozidel odpovídala vymrštění těla z vozidla a že tělo při rotaci vozidla „*[n]ebylo usměrněno bezpečnostním pásem a bylo vymrštěno*“ po tečné dráze pravým oknem předních dveří. O tom podle znalce svědčí i obsah střepin (stopa č. 9). Rovněž znalec uvádí, že: „*[N]ež by se pod tíhou těla pás plně uvolnil a umožnil by tělu volný pohyb, usměrnil by tělo (přes levou horní končetinu, kterou je nutné vyvléknout) při rotaci vozidla*“. Znalec tedy dochází k závěru, že žalobce nebyl řádně připoután, následně však tento svůj výklad sám relativizuje, když uvádí, že výrok žalobce o *plnohodnotném připoutání bezpečnostním pásem*

je technicky méně přijatelný. Zejména pak znalecovo tvrzení, že: „[Ř]idičovo tělo po nárazu směřovalo proti bezpečnostnímu pásu. Tělo na pás naléhalo – zatěžovalo jej.“ považuje krajský soud za rozporné s jeho výše uvedenými závěry, konkrétně s tím, že žalobcovo tělo nebylo usměrněno bezpečnostním pásem a bylo z vozidla vymršťeno. Tuto nesrovnalost by bylo možné vysvětlit tím, že měl znalec na mysli, že byl-li žalobce připoután, tělo *by* po nárazu směřovalo proti bezpečnostnímu pásu a tělo *by* na pás naléhalo – zatěžovalo jej. Avšak krajský soud není oprávněn za znalce vykládat možné alternativy jeho závěrů. Každopádně text závěru posudku v jeho části označené jako „6. 2. 3)“ není srozumitelný, nýbrž je vzájemně rozporný. Krajský soud tak má za to, že tyto nesrovnalosti měly být odstraněny vysvětlením znalce či doplněním znaleckého posudku, případně výslechem znalce. Tak však správní orgány nepostupovaly a v důsledku toho vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Pro úplnost je třeba uvést, že zákon zná pouze povinnost *být připoután*, nikoli *řádně připoután*. Je třeba proto jednoznačně zodpovědět otázku, zda řidič připoután byl, či nikoli. Budou-li v tomto ohledu přetrvávat pochybnosti, nelze žalobci klást za vinu nedodržení povinnosti stanovené v § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu.

34. Pro úplnost krajský soud dodává, že otázka (ne)zahájení řízení podle ust. § 78 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky s panem Z. nemůže být předmětem přezkumu tohoto řízení, neboť žalobci přísluší pouze námitky těch skutečností, které jsou způsobilé ovlivnit jeho veřejné subjektivní právo podle ust. § 65 odst. 1 či odst. 2 s. ř. s. Stíhání pachatele správního deliktu a jeho potrestání je však věcí vztahu mezi státem a tímto pachatelem (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. ÚS II. ÚS 345/01 ze dne 26. 6. 2001). V tomto nálezu Ústavní soud doplnil, že: „[N]eexistuje tedy žádné ústavně zaručené subjektivní právo fyzické nebo právnické osoby na to, aby byla jiná osoba pro správní delikt stíhána“.
35. Předmětem toho řízení nemohou být ani námitky týkající se postupu Policie ČR. K posouzení tohoto postupu nebyl žalovaný ani správní orgán I. stupně příslušný, neboť Policie ČR jim není jakkoliv podřízena. Pokud se žalobce domnívá, že postup Policie ČR byl v rozporu s právními předpisy, bylo třeba se obrátit na nadřízené či kontrolní orgány Policie ČR. Ačkoli tedy tato námitka nemůže být v nyní projednávané věci relevantní, nad rámec odůvodnění krajský soud dodává, že neužití označníků bylo neprodleně vysvětleno v protokolu o dopravní nehodě. Policisté uvedli, že předmětná čísla označníků nebyla užita z důvodu jejich poškození. Číselné označení stop je navíc shodně zaznamenáno v protokolu o dopravní nehodě, ve fotodokumentaci i v plánu místa dopravní nehody. Policie se v řízení primárně považuje za nestranného svědka události, který není žádným způsobem motivován, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení (srov. rozsudek č. j. 10 As 108/2014-25). Žalobce přitom neuvedl žádné důvody k pochybnosti o pravdivosti tvrzení policistů či jejich nestrannosti, přičemž soud žádné takové důvody ani neshledal.
36. Krajský soud tak vzhledem k výše uvedenému uzavírá, že v řízení bylo prokázáno, že žalobce nedal přednost v jízdě při vjíždění z vedlejší pozemní komunikace vozidlu přijíždějícím po hlavní pozemní komunikaci. V případě přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu však správní orgány nezjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Krajský soud proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1

s. ř. s. zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. žalovaný vázán právním názorem krajského soudu vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku. V dalším řízení bude na žalovaném, aby neúplnost a nejasnost znaleckého posudku odstranil, a to buď výzvou k upřesnění či doplnění závěrů týkajících se odpovědi na otázku připoutání žalobce bezpečnostním pásem či výsledkem znalce. Pokud by takový postup nepostačoval, bude třeba nechat znalecký posudek přezkoumat jiným znalcem [srov. ust. § 127 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s § 64 s. ř. s.]. Teprve poté, co bude tento nedostatek znaleckého posudku odstraněn, žalovaný posoudí, zda je důkazně dostatečně podložen závěr pro to, aby byl žalobce uznán vinným i ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

37. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle zásady úspěchu ve věci podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci účelně vynaložené náklady soudního řízení, tj. soudní poplatek za podání návrhu a náklady právního zastoupení žalobce podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „advokátní tarif“). Náklady právního zastoupení představuje odměna právní zástupkyně žalobce za 3 úkony právní služby, konkrétně se jedná o převzetí a přípravu zastoupení podle ust. § 11 odst. 1 písm. a), sepsí žaloby podle ust. § 11 odst. 1 písm. d) a účast na soudním jednání podle § 11 odst. 1 písm. g) podle § 7 bodu 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve výši 9 300 Kč (3 x 3 100 Kč). Náklady řízení tvoří rovněž paušální náhrada hotových výdajů za 3 úkony právní služby podle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu a to ve výši 900 Kč a cestovné v prokázané výši 687 Kč dle § 13 odst. 1 advokátního tarifu a náhrada za ztrátu času na cestě ve výši 400 Kč dle § 14 odst. 3 advokátního tarifu. Takto přiznané náklady řízení se zvyšují o DPH ve výši 2 370 Kč.
38. Dále krajský soud přiznal žalobci právo na náhradu zaplaceného soudního poplatku za podání návrhu ve výši 3 000 Kč podle položky 18 odst. 2 písm. a) přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Celkové náklady řízení tak činí 16 657 Kč. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení k rukám jejich právní zástupkyně a to podle ust. § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ust. § 64 s. ř. s. Soud k náhradě nákladů řízení stanovuje přiměřenou lhůtu v délce 30 dnů podle ust. § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ust. § 64 s. ř. s.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice dne 6. prosince 2023

JUDr. Petra Venclová, Ph.D. v. r.
samosoudkyně